

Razvodnik Branislava Apostolović s Vojnomedicinske akademije

NE BIH
VOLELA DA
NEGDE NAPOLJU
MORAM KRETATI IZ
POČETKA, MOJ PRVI
IZBOR JE NOVI SAD,
BILO GARNIZON,
BILO VMC

Svi bi trebalo da služe vojsku

U BUDUĆNOSTI VIDI SEBE KAO DOBROG SPORTSKOG LEKARA, SVESTRANU OSOBU, KOJU ZANIMAJU I DRUGE STVARI OSIM MEDICINE – SPORT, PRIRODA, MUZIKA, ČITANJE, POZORIŠTE...

Autor: Zoran Surla

Razvodnik Branislava Apostolović upravo je dala poslednji ispit na prvom semestru Vojnomedicinske akademije u Beogradu, a kad na leto okonča drugi, biće desetar. Nakon šest godina studiranja dobiće diplomu i kao potporučnik baciće šapku uvis na promociji ispred Narodne skupštine. Baš potporučnik jer, kako kaže, u Vojsci Srbije nema kapetanica ni majorica, svi činovi su u muškom rodu. I to joj nimalo ne smeta, kao ni bilo šta drugo u vojničkom životu. Mada, nije sve tako izgledalo u početku...

BOJEVA GAĐANJA. Branu su u početku više privlačili muzika i sport. Kao solista nastupala je u Sinagogi i na Kolarcu, s horom je pratila Andreu Bočelija u Areni, bila je državni prvak u penjanju, sa 12 godina na Elbrusu, najvišoj tački Evrope...

– Dvoumila sam se između sporta i medicine, koju sam takođe oduvek volela. Htela sam da napišem civilni medicinski fakultet, ali nekako mi nije odgovaralo što je tamo masa studenata, dok nas je ovde u klasi samo 20. Uz to, posebno mi odgovara što imamo bazen, teretanu, idemo na krosove... Uz nastavu medicine ne izostaje ni klasična vojna obuka. Praksa nam je na VMA, vežbamo u malim grupama, profesori

su nam uvek dostupni. Na predavanjima idemo u uniformi, ustajanje je u šest sati, imali smo bojeva gađanja, bacala sam bombu, dajem požarstva i dežurstva. To sa bombom bio je poseban doživljaj, kad je strašno eksplodirala, rekla sam samo: aauuu-hhh! – navodi mlada studentkinja.

DOZVOLITE DA SE OBRATIM. Branislavina kasarna sigurno vam je poznata, tamo se snima serija „Vojna akademija“.

– Upravo sam došla sa snimanja scene jutarnja smotra, naravno, bila sam statista kao i sve moje kolege. Sve što vidite na malom ekranu u osnovi je tačno, samo što je u stvarnosti disciplina za stepen jača. Spavamo u trokrevetnim sobama, u početku mi je bilo teško da se priviknem na rano ustajanje, vojničko kupatilo, strojeve radnje. Mirno, na mestu voljno... Sve mi je izgledalo neprirодно, a da ne govorim o onom čuvenom – gospodine kapetane, dozvolite da se obratim. Čak je i unifor-

ma nama devojkama bila neobična – kaže Branislava.

Pre početka predavanja boravili su mesec dana u valjevskoj kasarni.

– Tek tamo je bila klasična vojna obuka, ista i za devojke i za mladiće. Ali sad je sasvim druga priča, potpuno sam se prilagodila vojničkom životu. Doduše, nemam mnogo slobodnog vremena, ne visim na društvenim mrežama kao moji vršnjaci. A kako bih i mogla kad mi gušteri s prve godine najviše čistimo pistu, a ona je ogromna. I mokri čvor je naš – priča naša sagovornica.

PRVA MEĐU DVESTA. Kapetan Mileta Radulović i mentorka doc. Biserka Vukomanović Đurđević izuzetno mnogo su joj pomogli da se privikne na novu sredinu.

– Svi smo u nekom trenutku proživljavali krizu, meni se dogodila na samom početku. Bila sam na granici da odustanem, ali bilo mi je žao jer sam bila prva na listi za upis na Akademiju među 200 kandidata. Međutim, kapetan je verovao u mene i nije mi dao da odustanem tako lako, kao i mentorka, koja me doživljava kao svoje dete. Ne znam kako bih izdržala bez njih dvoje, a sad već mogu da kažem da sam se u velikoj meri privikla. Vredelo je boriti se za VMA.

Nakon diplomiranja i dve godine stažiranja po garnizonima, čeka nas specijalizacija na VMA i siguran posao – kaže Branislava.

PODRŠKA RODITELJA. Branin sadašnji utisak je da će izdržati na Akademiji do kraja jer su svi psihički ojačali.

– Vidimo to kad pričam s drugaricama iz civilstva, njih i dalje pogađa i ono što mene više ne dotiče, više se ne rasplačem kad je teško. Zato mislim da bi vojni rok trebalo da bude obavezan za sve, pa i za devojke. Možda ne baš pola godine, ali recimo po dva meseca godišnje dok traje fakultet. Ne sviđa mi se što se moja generacija malo druži i izlazi, zbog toga su zatvoreniji – primećuje ona.

U budućnosti vidi sebe kao dobrog sportskog lekara, svestranu osobu, koju zanimaju i druge stvari osim medicine – sport, priroda, muzika, čitanje, pozorište...

– Otac je veoma ponosan na mene, na prvom mestu što ću biti oficir a zatim i lekar. Majka je oduvek podržavala sve moje odluke i zbog toga sam neizmerno srećna. Ovde su mi koreni i ne bih volela da negde napolju moram kretati iz početka. Moj prvi izbor je Novi Sad, bilo garnizon, bilo VMC u Petrovaradinu – rekla nam je Branislava na kraju.

Široko obrazovanje

– Najviše me privlače sportska i fizikalna medicina, takođe slušam vazduhoplovnu medicinu, a ona ne postoji na civilnom medicinskom fakultetu. Školovanje je besplatno, kao i udžbenici, hrana... Početna stipendija je deset hiljada dinara mesečno, kasnije 15.000 – napominje ona.